

Cultura

CD

GLISSANDO*

'Ermites, cançons i com somiar en meteorits roses'

DISCMEDI, 2011

★★★★

Després de tornar al primer pla del panorama musical amb *Records del futur*, Glissando* ofereix ara un disc que pot interessar oients molt diversos, ja que versiona artistes tan diferents com Sopa de Cabra, The Killers, Quimi Portet o Depeche Mode. Lluny de realitzar exercicis de transformisme estilístic, el grup opta més aviat per dur les cançons al seu terreny i configurar un elapè plural però cohesionat, amb un *pop-rock* d'intensitat variable però més aviat somiador i delicat, que reforça la fragilitat de la veu de Laia Vaqué amb alguns sons de joquina. El treball realitzat no sols és digne, sinó que arriba a tenir quelcom de revelació: transformar «Batiskafo katuscas», d'Antònia Font, en una cançó *pop* convencional pot semblar una mala idea sobre el paper, però el resultat final és molt atractiu. **Ignasi Franch**

CD

ANTONI TOLMOS

'Essència popular'

TOL MUSIC-PRODIEMUS, 2011

★★★

Fa anys, el pianista Keith Jarrett va editar el disc *The melody at night with you*, un acostament intimista als estàndards jazzístics. Ara, Antoni Tolmos assaja quelcom de similar amb *Essència popular*, partint del repertori tradicional català. Però si Jarrett despullava unes melodies que s'havien complicat després de dècades de nous arranjaments, el de Tolmos és un procés d'enriquiment: la difusió principalment oral de cançons com «Plou i fa sol» o d'«El noi de la mare» implica un cert esquematisme, i el pianista hi injecta dosis d'improvisació, noves harmonies. Però mai no s'obliden els orígens populars de les peces: no hi ha *free jazz* angulós ni avantguardisme, només exploracions que limiten amb la música clàssica (a una «La presó de Lleida» força dramàtica) o amb un cert *swing* dolç, sempre amb sonoritats accessibles que no pertorbaran els no iniciats. **I. F.**

CD

MARINA ROSSELL

'Canta Moustaki'

World Village, 2011

★★★★

Homenatge que traspua gratitud gens impostada vers l'insigne cantautor Georges Moustaki, nascut al Caire, d'arrels gregues i jueves i vocació apàtrida. Repertori sense sorpreses (basat en els grans clàssics de l'autor, estàndards de la cançó europea com «Le métèque», «Ma solitude» o «Ma liberté»). La pulcritud i una certa manca de risc s'imposen també en un embolcall instrumental vagament mediterranzant, a càrrec d'un Eduard Iniesta menys agosarat que en els seus projectes en solitari. El protagonisme total se l'endú la veu i la dicció –sempre nítida i poc amant dels excessos pirotècnics– de Marina Rossell. Notables adaptacions dels originals francesos –de Josep Tero i Lluís Llach, entre d'altres– que fugen de la literalitat i cerquen la recreació lliure de l'univers d'aquest *chansonnier* que va insuflar a la tradició melòdica afrancesada l'alè de la lírica mediterranzant. **E. L.**

CD

VÀNOVA

'2 records'

FOEHN, 2011

★★★

L'any 2010, aquest duet va debutar en el mercat discogràfic amb *The mellow tapestry*. Ara, defensen el seu *folk* d'inspiració anglosaxona, llangorós fins a vorejar allò oníric, amb una novetat insòlita en els temps que corren: un doble CD amb 23 temes nous. La de *2 records* no és una cursa exuberant d'idees i de canvis d'orientació, sinó una caminada tranquil·la per una ruta solitària: Vànova proposa una atmosfera, un estat d'ànim, i el conrea amb cançons que evolucionen amb tranquil·litat i sense trencadisses estilístiques, marcades per uns recitats somnolents vivificats amb alguns ritmes més àgils, o amb detalls d'una guitarra elèctrica que a vegades sembla sorgida d'un *western*. En destaca algun tema especialment magnètic («Sense valor») dins d'aquest flux de desorientacions existencials i èpiques decaigudes amb un cert regust de becaina lisèrgica. **I. F.**